

Hồi 30

Giúp Rừa Hờn, Diêu Cô Tặng Vật Báu

Diệu Cô ngoảnh đầu lại, cặp mắt đăm đăm nhìn Vi Quân Hiệp, vẻ mặt bà biến đổi luôn, không hiểu trong lòng bà có những ý nghĩ gì khó mà đoán biết được.

Hồi lâu, bà mới hỏi:

- Vậy công tử muốn biết gì về Cần Nhật Túy?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Văn bối muốn biết lúc sống y làm những gì và cuộc đời y ra sao?

Diêu Cô thủng thảng đi về phía trước, Vi Quân Hiệp theo sao bà ta.

Diêu Cô không nói câu gì. Cặp mắt bà mơ màng nhìn ra phía xa xa.

Vi Quân Hiệp theo Diêu Cô trở về hang núi. Bây giờ bà ta mới dừng bước nói:

- Công tử muốn biết rõ về thân thế và hành động của gia gia, ta cũng không biết nói thế nào đây. Có điều ta chẳng ngần ngại gì mà không nói rõ cho công tử hay. Y là người mà ta yêu quý nhất trong đời.

Vi Quân Hiệp không tiện nói xen vào, chỉ ậm ờ cho xuôi chuyện.

Diêu Cô lại cúi đầu xuống, từ từ đi về phía trước. Mãi đến khi vào sơn động, bà mới thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng phụ thân công tử không yêu ta. Y là người phong lưu, lãng mạn, đi tới đâu hoa nguyệt tới đó. Y tráo trở với không biết bao nhiêu là người, nhưng không ai lừa gạt y cả. Việc đã qua rồi tan như mây khói. Ta cũng không muốn bàn tới nữa.

Vi Quân Hiệp rất là thất vọng. Chuyến này chàng đến đây, trong lòng đã chắc mẫm sẽ được nghe Diêu Cô nói cho hay về những chi tiết có liên quan giữa chàng và Cần Nhật Túy. Nhưng nghe giọng lười bà nói vậy thì bản tâm bà cũng không muốn nhắc lại chuyện xưa. Bà vừa bị chết một cô con gái, lại bức bách một cô chạy đi. Trong lòng bà đang đau đớn, tuy bà chẳng nói ra nhưng chàng cũng tự biết. Bà còn thiết gì đến chuyện người khác nữa.

Vi Quân Hiệp ngưng ngẩn một hồi rồi mới nói:

- Tiền bối đã không muốn nói chuyện nhiều. Vậy để sau này văn bối sẽ xin đến lĩnh giáo.

Diệu Cô ra chiều mệt nhọc. Bà ngồi xuống một cái đôn bằng đá, vẫy tay tỏ ý từ biệt.

Vi Quân Hiệp thi lễ rồi đi ra khỏi động.

Chàng vừa bước ra khỏi cửa, bà còn hỏi theo một câu:

- Phụ thân công tử đúng là chết về tay Vi Cự Phu đó. Thế mà công tử nhận lão ấy làm cha ư?

Vi Quân Hiệp trầm giọng đáp:

- Đúng thế!

Diệu Cô nói:

- Bây giờ công tử biết rõ rồi tính sao?

Vi Quân Hiệp băng khuông đáp:

- Văn bối cũng chẳng biết làm sao bây giờ nữa!

Diệu Cô sa sầm nét mặt.

Nguyên ba ta dung nhan xinh đẹp, tính tình hòa ái. Nhưng một khi mặt bà xám lại thì rất oai nghiêm. Bà xẵng giọng hỏi:

- Công tử không biết làm sao ư? Công tử có biết Vi Cự Phu cướp mất người yêu của bạn lại còn hạ sát phụ thân công tử, còn lừa gạt công tử, hai mươi năm trời nay nhận kẻ thù làm cha, bắt mẫu thân công tử nhận kẻ thù không đợi trời chung làm chồng. Nay công tử đã biết rõ như vậy, mà chỉ đáp gọn một câu "không biết làm gì", thì còn ra con người nữa à?

Diệu Cô nói bằng một giọng sắc bén, mỗi chữ như một tiếng sét, khiến cho toàn thân Vi Quân Hiệp run lên. Từ hôm nhà chàng gặp cơn đại biến, trong lòng vô cùng xao xuyến, không biết tìm thế nào cho ra đầu mối về thân thế mình. Sau đó, chàng dần dần biết rõ và nhận định Vi Cự Phu không phải cha ruột.

Nhưng chàng vẫn hy vọng những lời đồn đại ấy không đúng sự thực. Bây giờ Diệu Cô nói ra một cách rõ rệt, không úp mở gì chàng mới tin chắc phụ thân bị người giết, mẫu thân mình hai mươi năm nay nhận kẻ thù làm chồng. Còn mình nhận kẻ thù làm cha. Bao nhiêu điều độc ác này đều do Vi Cự Phu gây ra. Bây giờ mình biết làm thế nào?

Chàng thộn mặt ra hồi lâu rồi nói:

- Văn bối còn phải điều tra thêm cho rõ ngọn ngành.

Diệu Cô lớn tiếng nói:

- Việc gì ngươi còn phải đi đâu điều tra nữa? Mẫu thân ngươi hãy còn sống đó, ngươi cứ kiếm y mà hỏi là hiểu hết!

Vi Quân Hiệp biết rằng mẫu thân mình là người liên quan trước tiên trong vụ này. Nhưng bây giờ không biết người ở đâu mà kiếm.

Ruột chàng rối như mớ bòng bong, chàng chẳng hiểu Diệu Cô còn nói gì nữa không, cứ quay gót lảo đảo bước đi. Tuy hai chân chàng vẫn bước đều nhưng tâm trí chàng chỉ nghĩ đến những điều mà Diệu Cô vừa mới nói ra với chàng.

Vi Quân Hiệp đang bần thần ngẫm nghĩ, bỗng bên tai văng vẳng có tiếng cười! Mà lạ thay, cả bốn phương, tám hướng dường như đều có tiếng cười vọng lại. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đây là tiếng cười tưởng tượng? Hay họ cười mình gọi kẻ thù bằng phụ thân hai mươi năm trời?

Tiếng cười mỗi lúc một lạnh lạnh nhúc óc. Vi Quân Hiệp ôm đầu, bịt tai chạy thật nhanh, như không muốn nghe nữa. Sau không chịu được nữa, chàng hét lên:

- Đừng cười nữa! Ngươi cười gì ta? Ta biết báo thù và ta quyết báo thù!

Chàng vừa la, vừa chạy cho đến khi trước mặt chàng có một người hiện ra.

Người này vừa xuất hiện đã thò tay nắm lấy ngực Vi Quân Hiệp quát hỏi:

- Ngươi làm gì vậy?

Vi Quân Hiệp đột nhiên dừng bước, mắt chàng hoa lên. Hồi lâu chàng mới dần dần nhận ra, thì người đứng trước mắt mình nào ai xa lạ, mà chính là Triển Phi Ngọc.

Vi Quân Hiệp trong lúc bàng hoàng, vừa nhìn thấy Triển Phi Ngọc, chàng tưởng chừng như gặp được người chí thân.

Chàng mừng quýnh nắm chặt lấy tay nàng, nói không ra tiếng.

Triển Phi Ngọc hai má ửng hồng:

- Mẫu thân tiểu muội vừa nói gì với công tử. Công tử chạy như người điên, làm cho người ta sợ chết đi được!

Vi Quân Hiệp thở mạnh rồi đáp:

- Bà không nói gì với tại hạ cả, mà chỉ trách tại hạ trong hai mươi năm trời đã nhận kẻ thù làm cha. Đến nay chân tướng đã rõ, sao không nghĩ cách báo thù?

Triển Phi Ngọc vội hỏi:

- Thế rồi công tử trả lời ra sao?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Trời ơi! Tại hạ còn biết nói sao nữa? Lòng dạ hoang mang, tại hạ trở gót chạy liền ra đến đây thì gặp cô nương!

Triển Phi Ngọc giậm chân nói:

- Sao công tử ngốc thế? Gia mẫu đã nói vậy là có ý giúp công tử báo thù. Sao công tử không xin người giúp cho mà lại còn bỏ chạy?

Vi Quân Hiệp ngăn người ra. Chàng nghĩ lại thì lúc đó về mặt Diêu Cô quả có ý như vậy. Chàng nhăn nhó cười hỏi:

- Mọi thù như vậy, dĩ nhiên tự mình phải trả, chẳng lẽ còn đi cầu người khác giúp đỡ?

Triển Phi Ngọc nói:

- Tuy không thể cầu người giúp đỡ, nhưng võ công công tử hiện nay liệu có làm gì được Vi Cự Phu không?

Vi Quân Hiệp ngần ngừ đáp:

- Dĩ nhiên là tại hạ không làm gì được rồi.

Triển Phi Ngọc nói:

- Vậy bây giờ công tử quay lại nói với gia mẫu cho mượn hai vật. Hai vật đó gia mẫu quý như tính mạng, chỉ cho đại thư cùng tam muội xem qua rồi cất kín. Tiểu muội muốn xem cũng không được...

Triển Phi Ngọc nói tới đây lộ vẻ tức giận. Nàng ngừng lại chút, rồi nói tiếp:

- Nhưng chắc mẫu thân tiểu muội nghĩ tới Cần Nhật Túy, nhất định sẽ cho công tử mượn hai vật đó. Công tử chỉ cần có hai vật đó là đủ đối phó với Vi Cự Phu.

Vi Quân Hiệp vội hỏi:

- Vật gì vậy?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Chắc công tử đã biết chiếc Kim Vị Sáo ở trên tay đại thư tiểu muội lợi hại thế nào rồi? Cùng loại với Kim Vị Sáo là áo Kim Vị Giáp thì mẫu thân vẫn giữ bên mình. Ai mặc tấm áo Kim Vị Giáp ấy thì dù có chưởng lực đánh trúng cũng chẳng hề chi. Những loại đao kiếm tầm thường không đâm thủng được. Mẫu thân tiểu muội rất lắm kẻ thù mà ai cũng không dám động chạm đến người cũng chỉ vì cái Kim Vị Giáp đó.

Vi Quân Hiệp gật đầu hỏi:

- Còn một vật nữa là gì?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Còn một thứ nữa là di vật của tiền phụ để lại.

Vi Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc nói đến phụ thân nàng thì nghĩ ngay đến đệ nhất ma đầu trong thiên hạ là Triển Bất Diệt, bất giác chàng giật mình đánh thót một cái, nhưng Triển Phi Ngọc không để ý nên không nhìn thấy. Nàng lại nói:

- Vật đó là "Huyết Hồn Trảo", một món khí giới lung danh võ lâm. Vi Quân Hiệp ngăn người ra và ngập ngừng hỏi:

- Trên vai cô nương bị thương là do...

Triển Phi Ngọc ngắt lời:

- Không phải đâu! Đây là chiêu Huyết Hồn Trảo, còn vật tiểu muội nói đây là một món khí giới tên gọi Huyết Hồn Trảo. Món khí giới đó thế nào, chính tiểu muội cũng chưa từng trông thấy và chỉ biết nó lợi hại vô cùng. Người ta thường kêu nó là độc vật trên đời.

Triển Phi Ngọc suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Theo như lời đại thư nói thì khi mẫu thân đưa cho y coi, mới vung một cái ánh hồng lóe ra làm cho cây cỏ gần đó đều khô cả. Thực là một món khí giới độc hại không thể tưởng tượng được.

Vi Quân Hiệp tin lời Triển Phi Ngọc nói là thực, vì trong võ lâm mỗi khi đề cập đến Triển Bất Diệt là tựa hồ họ trông thấy ma quỷ xuất hiện, chắc là vì lão có món khí giới lợi hại này.

Vậy dĩ nhiên nó là di vật của gia gia Triển Phi Ngọc để lại cho Diệu Cô, nhưng chàng vẫn lộ vẻ kinh hãi, không nhất quyết.

Triển Phi Ngọc thấy chàng kinh ngạc đứng ngăn người ra, liền nói:

- Công tử đi mau đi! Xin nhớ kỹ đừng tiết lộ là do tiểu muội mách bảo, người sẽ không lấy cho đâu.

Vi Quân Hiệp vẫn còn do dự về chuyện báo thù, chưa hiểu có nên thực hiện không. Nhưng muốn báo thù thì nhất định phải có hai vật kỳ trân là Kim Vị Giáp và Huyết Hồn Trảo mới mong thành công, chàng liền cảm ơn Triển Phi Ngọc rồi trở gót chạy về hang núi.

Vừa đến ngoài cửa, chàng thấy Diệu Cô còn đứng ngơ ngẩn trước sơn động, dường như bà chưa phát giác ra có người tới gần.

Vi Quân Hiệp đến trước mặt Diệu Cô thì dừng bước lại. Chàng cất tiếng gọi rồi ngần ngừ không biết nói sao.

Diệu Cô từ từ quay đầu lại nói:

- Ta không thể đi báo thù cho công tử được đâu. Nhưng có thể cho công tử một vật.

Vi Quân Hiệp thấy mình chưa mở miệng hỏi mà Diệu Cô đã đoán trúng tâm ý, chàng thích quá, vội nói:

- Vãn bối... muốn tiền bối cấp cho áo Kim Vị Giáp và cây Huyết Hồn Trảo.

Diệu Cô sững sốt hỏi:

- Ai bảo công tử như vậy?

Vi Quân Hiệp ghê thay cho trí tuệ minh mẫn của Diệu Cô. Mình chỉ mới nói đến Kim Vị Giáp cùng Huyết Hồn Trảo mà bà ta biết ngay là có người mách bảo mình.

Chàng ngần người ra một lát, nhớ tới lời dặn Triển Phi Ngọc vội đáp:

- Hai bảo vật đó lưng danh tình hình, còn ai không biết? Hay là vãn bối... hỏi vậy... có điều chi quá đáng!

Diệu Cô lắc đầu đáp:

- Ta cùng phụ thân công tử trước kia là chỗ thâm giao thì dù công tử hỏi ta điều kiện gì cũng chẳng có chi quá đáng. Nhưng ta có một lời dặn, công tử phải nghe mới được.

Vi Quân Hiệp thấy Diệu Cô đã có ý bằng lòng thì hớn hở, vui mừng vội nói ngay:

- Tiền bối đã có huấn thị, có lý nào vãn bối dám chẳng tuân theo?

Diệu Cô ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Ta từng dặn công tử chớ có thân thiện với con nhị nha đầu. Ta e rằng công tử không chịu nghe lời khuyên can của ta.

Bà nói đến đây ngừng lại một chút, đưa cặp mắt sáng như điện nhìn chàng.
Vi Quân Hiệp cực kỳ bẽn lễn, nét mặt đỏ bừng, không còn biết nói sao được.
Diệu Cô lại thở dài nói:

- Dù ta đoán không sai... nhưng đó là việc riêng của công tử. Ta đã có lời khuyên như để thức tỉnh mà công tử vẫn u mê thì ta chẳng biết làm thế nào được. Khi ta lấy hai vật đó cho công tử, phải định ninh nhớ rằng đừng nói con nhị nha đầu biết. Việc này vô cùng quan trọng, chớ không phải chuyện chơi đâu!

Diệu Cô nói mấy câu này bằng một giọng rất trịnh trọng mà vẻ mặt cũng khác thường. Vi Quân Hiệp không khỏi ngẩn người ra, vì sợ dĩ chàng biết đường đến mượn Diệu Cô hai vật chí bảo, chính là chủ ý của Triển Phi Ngọc. Bây giờ vật đã đến tay, chẳng lẽ lại giấu nàng? Nhất là chàng không hiểu tại sao không nên để cho Triển Phi Ngọc biết việc này, chàng chỉ hàm hồ đáp cho xuôi chuyện bằng một câu:

- Văn bối hiểu rồi!

Diệu Cô vừa trở gót đi vào, vừa nói:

- Công tử hãy theo ta!

Vi Quân Hiệp theo Diệu Cô tiến vào sơn động, xuyên qua mấy gian thạch thất, đến gian sau cùng thì dừng lại. Bà nói:

- Gian nhà này là chỗ ở của con nhị nha đầu. Lòng dạ nó ghê gớm lắm, chỉ chực ăn cắp hai bảo vật này. Khi ta có việc phải ra ngoài động, chắc là nó đã lục tìm khắp nơi, nhưng nó có ngờ đâu hai vật đó ta lại để ngay dưới gầm giường nó. Đêm nào nó cũng ngủ ngay trên bảo vật mà nó vẫn thèm thường.

Diệu Cô dứt lời thì đã đến một cái sập đá. Cái sập này là một phiến đá lớn, nặng ít ra có tới ngàn cân. Thế mà Diệu Cô chỉ giơ ta ra cất lên được ngay.

Dưới phiến đá có một cái huyệt nhỏ. Trong huyệt đặt một chiếc rương nhỏ, cao ba thước, rộng hơn một thước.

Diệu Cô cúi xuống nhắc cái rương ra rồi đặt phiến đá lại như cũ.

Vi Quân Hiệp thấy Diệu Cô đề phòng con gái mình như đề phòng quân trộm cướp, thì trong lòng cho là bà không ưa nàng mà quá đa nghi, nhưng chàng không dám nói gì.

Bỗng nghe Diệu Cô đặt cái rương đồng xuống mặt phiến đá rồi từ từ mở ra, lập tức một mùi tanh sặc sụa xông ra. Chàng nghĩ thấy đã giật mình nảy lên. Khi định thần nhìn lại

thì chỉ thấy trong rương có để một chiếc áo giáp mềm mại, ánh vàng lấp lánh. Dưới tấm áo giáp là một cái túi bằng da hươu.

Điều Cô vẻ mặt nghiêm trọng lấy túi da hươu ra. Bà vừa đụng tay vào, mùi máu tanh lại càng thêm sặc sụa.

Vi Quân Hiệp không tự chủ được, lùi lại một bước thì thấy trong tay Điều Cô đã cầm một thứ khí giới quái lạ.

Thứ khí giới này dài chừng ba thước, chuôi nhỏ như ngón tay. Một đầu khí giới là năm ngón tay như người thường. Toàn khí giới này đỏ như máu. Nhất là những ngón tay vừa đỏ vừa bóng, hầu như trông suốt qua được và tựa hồ bên trong có vật gì lưu động. Thực là một khí giới kỳ dị chưa từng thấy.

Vi Quân Hiệp biết chắc đó là Huyết Hồn Trảo.

Điều Cô nhìn chiếc Huyết Hồn Trảo nói:

- Nguyên cây Huyết Hồn Trảo này chỉ có mười bảy chiều, những chiều thức biến hóa phức tạp vô cùng. Nếu không phải là một tay có căn bản võ công thì khó lòng học được. Công tử giữ cây Huyết Hồn Trảo này, nhưng đừng dùng nó một cách khinh suất, trừ phi lúc gặp phải đại cường địch thì hãy sử dụng. Cây khí giới này vừa giơ ra, đối phương tất nhiên sẽ ngơ ngẩn một hồi. Công tử chỉ việc nhân cơ hội chớp nhoáng đó mà động thủ là lập tức có thể thủ thắng được ngay.

Công tử lại cần nhớ rằng món khí giới này độc vô cùng, nhưng chuôi nó chẳng những không độc mà còn có thể giải độc. Nếu công tử vô ý cầm vào móng nó thì phải đưa chuôi nó vào miệng ngậm một lúc là chẳng việc gì nữa.

Điều Cô vừa nói, vừa trình trọng tra cây Huyết Hồn Trảo vào trong túi da, rồi xếp cùng chiếc Kim Vị Giáp vào trong rương. Bà giao chiếc rương cho Vi Quân Hiệp, nói:

- Một lần nữa công tử ghi nhớ rằng, tuyệt không được tiết lộ việc này với bất cứ ai, nhất là với con nhị nha đầu.

Vi Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Sở dĩ Điều Cô căn dặn mình như vậy chắc cũng không ngoài mục đích là để hai vật này khỏi bị Triển Phi Ngọc lấy cắp. Cái lòng yêu ghét của con người lắm khi thật khó mà hiểu được. Cả hai cô đều là con gái, mà sao Điều Cô lại thương Triển Phi Yên quá mức mà ghét Triển Phi Ngọc đến cùng cực.

Vi Quân Hiệp nghĩ vậy nên chỉ đáp hàm hồ cho xuôi chuyện. Chàng ngỏ lời cảm tạ rồi cấp lấy cái rương đồng nhỏ đi ra khỏi động.

Chàng chạy thật mau, chùng được hơn một dặm đã thấy Triển Phi Ngọc đứng đón. Nàng thấy dưới cạnh sườn Vi Quân Hiệp có cấp một cái rương nhỏ thì cả mừng hỏi ngay:

- Công tử lấy được rồi phải không?

Vi Quân Hiệp gật đầu, chưa trả lời thì Triển Phi Ngọc đã thò tay ra cướp lấy cái rương, ôm chặt lấy nói:

- Những cái này tiểu muội đã tìm kiếm đã năm, sáu năm nay!

Vi Quân Hiệp tưởng chẳng có chuyện gì nghiêm trọng, liền cười đáp:

- Thực ra nó nằm ở ngay dưới gầm giường cô nương, mà cô nương không biết đó thôi.

Triển Phi Ngọc sững sốt, vẻ mặt ra chiều oán hận.

- o O o -